

Мені зоря сіяла нині вранці,
устроєна в вікно. І благодать -
така ясна лягла мені на душу
сумиренну, що я збагнув нарешті:
ота зоря - то тільки скалок болю,
що вічністю протягий, мов огнем.
Ота зоря - вістунка твого шляху,
хреста і долі, ніби вічна мати,
вивищена до неба (од землі
на відстань справедливості), прощає
тобі хвилину розпачу, дає
наснагу віри, що далекий всесвіт
почув твій тьмяний клич, але озвався
прихованим бажанням співчуття
та іскрою високої незгоди:
бо жити - то не є долання меж,
а навикання і самособою -
наповнення. Лиш мати - вміє жити,
аби світитися, немов зоря.